

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Epopeea VITEAZULUI MIHAI- eroul neamului nostru (15)

Ing. Angela FAINA

„Nu-mi las nimănui țara și neamul, nici mort !

În timp ce armata condusă de Mihai Vodă se afla campată în jurul ruinelor Cetății Negru Vodă, la 13/23 septembrie 1595 a sosit vestea următoare: profitând de faptul că domnitorul Ștefan Răzvan lipsea din capitala Moldovei venindu-i în ajutor lui Mihai, hatmanul polon Jan Zamoyski a intrat cu oaste în Moldova ca să-l pună pe Ieremia Movilă domn, în locul lui Ștefan Răzvan. La aflarea acestei vești, un număr apreciabil de oșteni moldoveni, înrolați sub comanda lui Mihai Vodă, au plecat în Moldova, fiind îngrijorați de soarta familiilor lor. Numărul armatei moldovene s-a micșorat simțitor.” -Dacia Nemuritoare 83/2020-dr. Marin Cristian

După cum am amintit, Sinan Pașa a pornit în urmărirea oștii „ghiaure și rătăcite” în ziua de 16/26 august 1595. Otomanii au intrat în București, unde au dat foc și au jefuit cetatea, punând stăpânire pe orașul părăsit. Serdarul Sinan Pașa a poruncit să fie transformate toate bisericile din București în moschei. A mai dat ordin ca toată Valahia să fie prădată, iar cei ce nu au reușit să se refugieze, să fie făcuți robi și luați prizonieri. Astfel, 20 000 de valahi au fost luați robi ca să fie trimiși în imperiu. De asemenea, Sinan l-a desemnat pe Satîrghi Mehmed Pașa, care fusese ales să devină beglerbei în Valahia, să construiască o fortăreață în jurul Mănăstirii Radu Vodă din București. Pentru a construi „palanca”, Sinan Pașa i-a lăsat lui Satîrghi Pașa 10 000 de oameni.

De la București, Sinan Pașa a plecat împreună cu Hassan Pașa și Ali Pașa spre Târgoviște, unde au ajuns la 26 august/5 septembrie 1595, comandând 30 000 de turci. Populația s-a refugiat în munții care de atâtea ori i-a apărat de nenorociri. Turcii s-au răspândit în toată Valahia prădând și jefuind cumplit toată țara; au dat foc așezărilor, au scos vița de vie din pământ, și-au însușit culturile agricole, au răpit vitele sătenilor și au luat în robie pe mulți valahi, cei ce nu reușiseră să se refugieze în munți. Armata turcă a ocupat cetățile Târgoviște și București și a început să întărească toate cetățile de la Dunăre pentru a controla foarte bine, noul pașalâc turcesc pe care voiau să-l înființeze în Valahia.

Văzând jaful făcut de otomani, Diego Galan transmitea notele sale europenilor, precizând: „Pașalele făceau zilnic incursiuni și ridicau turme de vite, cele mai adeseori vaci, în număr atât de mare încât le vedeai trecând mereu în toate zilele pe pod spre pământul turcilor. Erau atât de multe încât părea în adevăr, că jumătate din Europa își trimisese acolo vitele.”

Planul marelui vizir Sinan, era să ocupe Cetatea Târgoviștei, să-l urmărească și să-l prindă pe Mihai, să transforme Țara Românească în vilayet (pașalâc), iar apoi să invadeze apoi Ardealul. Sinan găsește Cetatea Târgoviște părăsită de locuitori. Ordonă construirea unor întăriri din pământ, cât și fortificarea cetății. Pentru a grăbi realizarea acestui deziderat, la Târgoviște, au fost mobilizați dintre prizonieri, mulți țărani valahi pentru a săpa în jurul palatului voievodal un sanț mare și a ridica un nou val de pământ întărit pe interior, cu stâlpi și bulumaci de lemn. O parte a armatei s-a risipit după pradă și pentru a lua cât mai mulți robi.

După ce a terminat fortificarea Cetății Târgoviște, la care s-a lucrat o lună de zile, Sinan Pașa a aprovizionat-o cu alimente și muniții pentru o perioadă de trei ani. Marele vizir a lăsat la comanda garnizoanei din Cetatea Târgoviște pe Ali bei, fiul lui Haidar Pașa și pe emirii Mehmed bei și

Hadji bei. Sub ascultarea acestora, se afla oastea eialatului de Trapezunt, în număr de 3 600 de oameni și patruzeci de tunuri.

Pentru a se răzbuna pe valahi, Sinan Paşa a înaintat spre nord, spre munţi, cu intenţia de a obţine victoria finală. Turcii s-au apropiat de armatele creştine reunite. Otomanii au luat poziţie în faţa lor, ocupând zona. Sinan şi-a aşezat tabăra pe o înălţime de unde vedea tabăra lui Mihai Viteazul şi a aliaţilor săi.

„Armata creştină a fost organizată de către Sigismund Báthory, astfel: în frunte se găseau Mihai Viteazul, Albert Király şi Ştefan Bocskay cu ostaşii din subordinea lor, în stânga şi pe flacul drept era aşezată cavaleria, în centru infanteria şi artileria, urmau silezienii conduşi de Albert Reibnitz şi în urmă, Sigismund Báthory cu garda personală şi cei care se ocupau cu aprovizionarea armatei.”- Dr. Marin Cristian- Dacia Nemuritoare, nr. 85, august 2020

Din prudenţă, dar şi datorită altor factori (condiţiile foarte grele de teren, pierderile mari suferite până în acel moment, lipsa ajutorului din partea tătarilor, cât şi datorită faptului că numeroşi otomani s-au împrăştiat după pradă), Sinan Paşa nu a atacat. Între timp, osmanlâii jefuiau populaţia, prădau satele, încât ţara a fost transformată în resturi de grămezi fumegânde. Văzând că creştinii dispun de o forţă

deosebit de mare, Sinan Paşa se retrage din nou şi lasă vorbă lui Ali Paşa că va reveni ulterior să atace prin surprindere armata creştină aliată. Sinan, cu cei 25.000 de ostaşi, au luat drumul Bucureştilor, grăbindu-se.

Observând că Sinan evită atacul, comandanţii aliaţilor creştini au ţinut un consiliu de război în noaptea următoare, la 5/15 octombrie 1595. Mihai Viteazul a propus atacarea cetăţii Târgovişte chiar a doua zi. Planul a fost aprobat, iar armatele creştinilor au atacat furios cetatea.

Dr. Marin Cristian, descrie etapele bătăliei de la Târgovişte: „Timp de 2 zile, din

Bătălia purtată de armatele creştine aliate, pentru recucerirea Târgoviştei. Imagine luată de pe ro.wikipedia.org

data de 7/17 octombrie cetatea Târgovişte este asediată. Onoarea deschiderii luptei a fost a secuilor şi moldovenilor, susţinuţi de artileriştii lui Silvio Piccolomini. Ali Paşa, rămas să apere cetatea, a hotărât să nu cedeze. Văzând că nu are şanse să reziste, a ordonat ca toată noaptea următoare cele patru tunuri să tragă salve permanent, deşi nu aveau nici o ţintă în obiectiv: această strategie era folosită pentru a-i da semnalul lui Sinan Paşa că este în pericol. Curând şi-au dat seama că Sinan nu le va veni în ajutor şi atunci au început să-l blasteme, învinuindu-l de minciună şi înşelăciune.”- extras din „Dacia Nemuritoare”, nr. 85 august 2020.

Artileriştii au bombardat cetatea, până când aceasta a început să cedeze. La 8/18 octombrie 1595, cetatea a fost cucerită şi eliberată de turci. Ali Paşa şi Hadji Bei au fost luaţi prizonieri. Aliaţii au exterminat toţi turcii ce se aflau acolo, 3 600 de oameni, au capturat două tunuri grele şi alte 44 de tunuri de calibru mijlociu, multă pulbere, puşti, săbii şi alte arme şi multe provizii, suficiente pentru mai mult de 3 ani.

Înfrângerea suferită de turci la Târgovişte, a fost totală. Această victorie a venit să se alăture celei de la Călugăreni şi să stârnească admiraţia şi laudele tuturor creştinilor.

O parte din oştile lui Mihai în frunte cu Ştefan Răzvan, domnul Moldovei, se îndreaptă spre Bucureşti, unde turcii au jefuit şi prădat între timp oraşul. Scopul lor a fost să transforme repede bisericile în moschei pentru a servi ca loc de rugăciune pentru turcii care se vor instala în capitala noului paşalâc, Valahia, aşa după cum plănuiseră iniţial. Bucureştiul a fost aproape

Litografie- Victoria armatelor creştine unite, de la Târgovişte, octombrie 1595. Imagine luată de pe image.slideserve.com

complet distrus de turcii care au prădat şi jefuit totul.

Învingători la 12 octombrie 1595, creștinii reușesc să curețe orașul de turci, iar cei scăpați de furia lor, se retrag cu rapiditate și în mare dezordine spre Dunăre.

Marea parte a armatei creștine se va grăbi să-l prindă din urmă pe Sinan Pașa, care se îndrepta pe căi lăturalnice spre Giurgiu. Grăbit să nu cadă ostatec la ghiauri, Sinan-Pașa, alege să treacă repede Dunărea și să lase la Giurgiu, pe malul românesc al Dunării, ariegarda și o pradă uriașă, alături de valahii luați în robie. Sinan și-a abandonat tunurile, munițiile, armurile, pavilioanele și visteria.

Mihai ajunge repede din urmă oastea turcească aflată în retragere, înainte ca aceștia să reușească să treacă peste pod toată prada, robii și artileria și îi atacă vijelios în după-amiaza zilei de 18/28 octombrie. La sosirea oastei valahilor, în apropiere de Giurgiu, „jocul săbiilor a început să împrăștie flăcările veșniciei”. Acum, armata turcilor era un adversar prea mărunț pentru armata creștină care îi măcelărește pe fugarii turci rămași.

Însuși Viteazul Mihai, prin exemplul său personal, intră în luptă ca să și încurajeze oștenii, dându-le un nou impuls pentru a continua atacul.

Turcii încercând să treacă în sudul Dunării, sunt loviți din spate, 1500 de turci fiind uciși, 150 de cămile sunt capturate și aproximativ 6.000 de robi sunt eliberați.

Atacul năvalnic al armatelor creștine distruge podul de pe Dunăre, anulând speranța de salvare a turcilor pe celălalt mal, cel sudic. Cele două corăbii turcești care au încercat să apere podul, au fost scufundate, împreună cu capudanii lor. Sute de cadavre pluteau pe Dunărea înroșită de sângele lor.

Un număr de 7.000 de ieniceri și spahii au fost uciși. A fost un măcel înfiorător. Zeci de mii au pierit în atacul furios al Viteazului Mihai, nimiciți cu atâta vigoare, încât dintre aceștia doar câțiva reușesc să scape. La 19/29 octombrie începe asaltul cetății Giurgiu, de pe insula din mijlocul Dunării. De mare folos au fost artileriștii lui Silvio Piccolomini trimiși de ducele de Toscana, care au reușit să distrugă zidurile cetății, cu tunurile și tehnica lor de luptă.

La 20/30 octombrie creștinii aliați reușesc să pătrundă în cetate și o incendiază.

Cetatea Giurgiu cade în urma unui atac violent, transformând expediția de pedepsire ordonată de arogantul sultan, într-un eșec lamentabil; dar din contră, pentru Mihai, prefăcând-o într-o victorie răsunătoare, aplaudată în toată Europa.

S-au capturat 5 000 de care încărcate cu prăzi bogate și provizii, 28 de piese de artilerie, zece tunuri grele abandonate în fugă pe drumul scăpării, numeroase ciurde de vite și turme de oi. Cum am mai precizat, au fost eliberați multe mii de robi.

Căpitani devotați lui Mihai, fac minuni de vitejie pe tot parcursul acestei cavalcade de izgonire a turcilor din țară. Alături de credincioșii săi căpitani, Buzeștii se remarcă atât în epopeea de la Călugăreni și Târgoviște, cât și în cea finală de la Giurgiu, când românii au aruncat în Dunăre rămășița oștilor lui Sinan-Pașa.

Letopisețul Cantacuzinesc conchide: „Cu câtă fală venea Sinan Pașa la acel război, cu multă rușine se întoarce”.

O cronică europeană specifică: „tăind Mihai o mulțime de turci, îi înecară în Dunăre și sparseră și cetatea, fiind atâta perire în turci. De abia au scăpat Sinan-Pașa cu puțina oaste și cu multă rușine fură scoși din țară. Și scoaseră din mâinile lor, robi mulți, fără număr. Și de acolo să întoarseră cu veselie și cu multă dobândă.”

În schimb, toată Muntenia, în frunte cu Bucureștiul, era devastată. Războiul transformase orașele în ruine, iar satele arse erau destrămate și pustii în lipsa locuitorilor, care aleseseră fuga sau moartea în luptă. Țara era scrum, depopulată, mulți pierind în război, iar alții luați ca robi, sau uciși de prădătorii akîngii (renumiții soldați turci specializați în jafuri).

Va urma

Mihai Viteazul, avântat în luptă. Imagine luată de pe - bibliotecaasunselorcomori.bl.ogspot.com